

gallo-romànic. Hi ha manca de simetria entre l'Oest i l'Est de la seva àrea a França, que ja hem vist: per allà s'eleva quasi fins a Normandia (i cobreix en massa tot el grup dels dialectes occidentals d'Oïl), zona de robusta persistència cèltica, mentre que a penes arriba a Savoia per l'Est i pel mig mai no entrà a l'Orleanès ni a l'Île de France, països fortament escombrats de celtisme per les onades del llatí vulgar i el germànic (amb poc o prou de substrat sorotàptic); en el domini català, *garriga-garric* no ha passat de l'Ebre (el límit habitual dels celtismes, que des d'allà topen amb l'obstacle ibèric ja insuperable).

Porta així mateix bastant de força l'argument que ens forneix el sufix *-ika* (cf. *ARTIGA* i *BOIGA*, casos no sense paralelisme), que de fet sense ser-ho exclusivament fou més productiu en cèltic (sobretot el continental) que enlloc; hi ha un homònim *carriga* (veg. n. 2c de *CORRUA*) 'canaleta rosta de clapissa o per estimbar troncs', mot local de Lavansa i Segre Mitjà, que realment pot ser celtisme (a base de *KARĪKA*, o *KARR-ĪKA*, cf. *QUER*), si bé és clar que no ens podem refiar d'un homònim per orientar-nos (i ja en aquells articles he fet reserves a l'etimologia cèltica d'aquest *carriga*). Per damunt de tot: els representants del nostre *CARR-* en el Sud d'Itàlia i Nord d'Àfrica, i el caràcter clarament no cèltic de *carrasca*, ¿no són ja un argument que tanca de cop?

En principi sí que hi tanca, de fet potser no, ben bé. El meu judici en definitiva seria: l'arrel *KARR/KERR-* com a nom de quercínies és aborigen certament del Sud i Sud-oest d'Europa, no indoeuropea, però assimilada pels celtes continentals de Gàllia i els Pirineus, el vocabulari dels quals quedà aviat saturat d'element «mediterrani» i «ibero-berberoides», formaren amb ella un derivat **KARRĪKA* amb llur sufix nacional i d'aquest derivat prové el nostre mot. Es podria afegir fins i tot, que la penetració del celtisme, més profunda enllà, que ençà, del Pirineu, fou la causa que sobre *KARRĪKA* allà s'innovés aviat creant un masculí *garric*, que en català per tant trigà més a prosperar i fer-hi sentir literàriament la seva veu.

DERIV.: *Carrascal* (tort., val., i també a Ribagorça: «l'Aspra és un *carrascal* i boixader que hi ha entre Soperuny i la Croca», El Sas de Cornudella, 1957). *Carrascla*. *Carrasclat* («legenda etimològica» en *AlcM*, veg. supra). *Carrascot*. *Carrasqueny*. *Carrasquer*; *carrasquera*; *-eral*. *Carrasqueta*, diferent i més llunyà que el *Carrascal* d'Alcoi, veg. supra. *Carrasquis*, veg. supra; *carrasquissot*.

De *garriga/garric*. *Garrigal* [1908: Coromines] «Aristipus --- a una d'aquestes dones, que es pretenia prenyada d'ell, li contestava: —Tant saps tu això com l'espina que t'ha picat passant pel *garrigal*» (*Vida Austera*, 261.13), «el seu amor, amor de dona i no fugitiva quimera d'adolescent, l'havia servat Júlia com una flor en el *garrigal*», id. (*La Sèptima Simfonia XIII, A Recés*, p. 95). *Garrigar*, equivalent més estès en català central. *Garrigó* mall. 'garriga petita' [i *garrigueta*, *DFgra.*]; però entre Segarra i Segre +*garrigons* són una mena de bolet (Lloberola de Biosca, 1964), deri-

vat de *garric*, car suposo que deu ser el mateix bolet que en cat. central se'n diu *alzinoi*. *Garrigós* 'emboscada de garrics' [*garrigossum* 871, *Pug Garrigós* 1038, Balari, *Orig.*, 191], i com a rima en *-ós* en els diccs. de JMarc i L. d'Aversó.

Garrigot. *Garriguenc*. *Garriguer* mallorquí [«el guardià de garrigues y boscs: *guardabosques*», diccionari Figuera; ArxLlSalvador, *Die Bal.*, p. 63, context citat en *porringa*], Costa i Llobera desaprova que el reemplaçin pel «gallicisme» *forester*¹³ (*BDLC VII*, 357), guarda les terres del «cubrum» (*BDLC IX*, 31); pot ser el d'una col·lectivitat, però tant o més sovint és simplement d'una possessió o un «lloc», que sovint té una casa pròpia adjacent a «les cases» (pot acabar per ser un «lloc» separat), per exemple *kaz garrigé*, el de Son Perot a Orient, el dels Calderers a St. Joan de Sineu, un altre a Andratx (Masc. 24H1), a Campo una «*kəzətə* des Garriguer» i Mascaró porta quatre indrets d'aquest terme dits *Cas G.* +*Garriguera* 'rebollar' a Tuixén (però també ho aplica a clapisses, 1964), acc. en la qual és derivat del citat homònim *carriga*. +*Garriguesc*: a la ~ loc. adv., men.: «greu me sap d'aquell muçol / qui cova a la *garriguesca*» (Camps Merc., *Folkl. Men.* I, 178). *Engarrigar-se*. *Esgarrigar*. *Agarrigar*, *-gat*.

NLL.: *Garriguella* etc.; *Garrigoles* [1316, Balari, *Orig.*, 191]. Però *Garrigàs* no és < *garrigars*, mal que ho assegurin Balari i *AlcM* (que per això desaprova ... sàviament la grafia oficial *Garrigàs* adoptada «a la lleugera» per la ponència Fabra-Casacuberta-Coromines, i l'Institut E. C.) perquè com documenta el mateix Balari (ib., p. 191) consta com *parr. de Garriganis* el 1316, i un *Guillem de Garriganis* el 1195 (no té valor la tardana grafia *Garrigars* de 1364 que hi oposa *AlcM*, car llavors ja *-rs* es pronunciava *-s*) i en altres docs. que aplegarem, d'on es dedueix que és el genitiu *GARIKANS* del NP gòtic *GARIKA* (*E. T. C.* II, 244), amb la reducció *-NS* a *-s* de tipus rossellonès que per aquest temps es produïa de vegades fins a l'Emp. i Banyoles (*Camós* < *Camons*, *Rabós* *ROGATIONES*, i la ultracorreció *Falgons* per *Falgós* *FILICUSUS* damunt Mieres).

+*Garrigau* Priorat, que al Lloar m'indiquen com una part de la porrassa (1935) i aplicat de vegades també a la càpsula i a la porrassa mateixa, i podria ser *garric-cauç* (CALCEM) 'soca de *garric*'; després, però, al Molar m'advertiren que ells en diuen *gurigau*, a la Torre de l'Espanyol anomenaven *pericau*, i a Ascó *perikàys*, no sé si singular o plural. Probablement, doncs, més que *garric-cauç* deu ser *porri-cauç*, format amb *porra* (d'on el nom de la porrassa, que és el terme català general), localment arabitza com *borikàys* (p- impossible en àrab, i la geminada en tal combinació contradiu el sistema àrab), d'on després en uns llocs el mot fou catalanitzat com a *gorigau* (creient que -š era la coneguda pron. morisca per -s de plural) i amb influència de *garriga* o de *porrassa* les formes *garrigau* i *pericau*s. Tanmateix en tot això hi ha hagut convergència amb altres corrents etimològics, per als quals remeto a *panical* (ESPINA).

CPT.: Potser n'és un l'estrany cognom *Garrigasait*